

[Ib Christensen]

dringer og uligheder i uddannelse, arbejds-markedspolitik, socialpolitik, skattepolitik, erhvervspolitik osv., så går det jo deruda', og derfor kan man altså ikke på én gang være tilhænger af EF og bekæmpe bureaukratiet. Det er i hvert fald udslag af en meget subtil form for skizofreni, hvis man gør det. Det er det, fremskridtspartiet ikke har fattet eller ikke vil erkende.

Til udenrigsministeren vil jeg sige, at naturligvis kan vi da kvittere for, at ministeren i sin redegørelse sagde, at det nuværende samarbejdes karakter bør bevares, og at den heri nedfældede klare fordeling af kompetencen mellem medlemslandene og de fælles institutioner samt mellem disse indbyrdes må bevares. Det kan vi kvittere for, det mener altså regeringen, og det er da allerede en lille smule. Det er altså, hvad regeringen har som udgangsposition og holdning lige her og nu. Men det, det drejer sig om, er den situation, der foreligger efter den 7. juni 1979, hvor vi har det direkte valgte Europa-Parlament, og hvor stærke kræfter i en lang række af medlemslandene ønsker, at dette nye Parlament skal have øget kompetence. Hvad så? Når andre – det er ikke et spørgsmål om hvis, men når – andre kræfter og stærke kræfter i de øvrige medlemslande, for ikke at tale om Parlamentet selv, der i gentagne udtalelser med knusende majoritet har krævet øget kompetence, kræver dette, hvad vil regeringen så gøre, vil den så stå fast? Det var derfor, jeg spurgte udenrigsministeren, og derfor gentager jeg spørgsmålet, i håb om at han vil svare: vil regeringen modsætte sig, at det direkte valgte Europa-Parlament får øgede beføjelser? Så enkelt er spørgsmålet. Vil regeringen modsætte sig, at det direkte valgte Europa-Parlament får øgede beføjelser? Det er det spørgsmål, jeg ønsker svar på. Jeg har ikke fået svaret endnu, jeg ønsker det svar.

Udenrigsministeren siger, at det virkelige alternativ er et tilbagefald til protektionisme. Man må nok sige, at når EF som Jordens største handelsområde går foran med protektionisme over for de fattige lande, så er det en lidt tvivlsom erklæring.

Jeg vil sige til sidst, at når denne afværgedagsorden, foreslået af socialdemokratiet, nu bliver vedtaget, så er det ikke blot hensynet til venstre, der gør sig gældende – den myte kunne jo danne sig efter denne forhandling – nej, forholdet er naturligvis det, at man er

bundet af det, den daværende statsminister, Anker Jørgensen, bandt sig til knap tre uger efter folkeafstemningen den 2. oktober 1972, at Fællesskaberne skal omdannes til en europæisk union inden 1980. Det er den reelle forklaring. Men det er godt at få det slået fast, at det, der står i socialdemokratiets platform her op til de direkte valg, altså ikke skal tages alvorligt. I hvert fald når socialdemokratiet er regeringsparti, så mener det noget ganske andet.

Steen Folke (VS):

Jeg skal ikke kommentere den ynkelige afværgedagsorden, som er blevet regeringens rygmarvsrefleks over for snart sagt ethvert dagsordensforslag. VS vil selvfølgelig stemme imod den. Men den siger lidt om troværdigheden i socialdemokratiets EF-politik.

Der var derimod et par ting i hr. Kjeld Olesens første indlæg, som jeg vil tage op. Hr. Kjeld Olesen omtalte de militærdiktaturer, som præger Latinamerika, og så sagde hr. Kjeld Olesen: I vort parti følger vi sammen med partier i Socialistisk Internationale nøje udviklingen, og den dag kan komme, hvor vi må tage disse problemer op.

Hvad behager! Det kalder jeg en frygtelig trussel. Gad vidst, om ikke en og anden latinamerikansk militærdiktator vil skælve, når den socialdemokratiske ordførers udtalelser når frem.

Nej, når den dag kommer, da det kongelige danske socialdemokrati tager disse problemer op, er det for sent. Der kæmpes aktivt imod en række af disse latinamerikanske militærdiktaturer, og denne kamp foregår i dag. Tag f. eks. situationen i Nicaragua. Utilfredsheden med det korrupte og brutale Somosadynasti har udviklet en guerillabevægelse, FSLN, som har bred folkelig opbakning. Hvis og når hr. Kjeld Olesen vågner op til dåd, skulle han anbefale sit parti at støtte denne bevægelse. Men det haster, hvis hr. Kjeld Olesen skal nå at komme ind, mens situationen endnu er der.

Hr. Kjeld Olesen omtalte også situationen i Sydafrika og sagen om Elsans kulindkøb. Herom sagde hr. Kjeld Olesen følgende: Dette spørgsmål blev behandlet på vores hovedbestyrelsesmøde i socialdemokratiet sidste lørdag, hvor der ikke var nogen tvivl om, at Elsam og andre, der måtte tænke på at købe